

Nr 213

Av herrar Franzén och Gustafsson, om rätt att vid taxering till skatt åtnjuta avdrag för resa med bil till och från arbetsplats.

Det är för vårt beskattningssystem angeläget, att skatterna verkligen avväges efter inkomsttagarnas skattekraft. Det bör tillses, att den skattepliktiga inkomsten är i överensstämmelse med den reella. Möjligheter bör finnas till skäligen avdrag för kostnader i samband med förvärvande av inkomst.

Ur denna synpunkt är det avdrag, som person med inkomst av tjänst får göra i självdeklaration för resor till och från arbetsplatsen, i allmänhet inte tillfredsställande. I flertalet taxeringsdistrikt synes man inte medge högre avdrag än 5 öre per kilometer. I en del distrikt är det medgivna avdraget något högre. Det har numera blivit allt vanligare, att arbetare eller tjänstemän, som är bosatta på ett relativt stort avstånd från arbetsplatsen, färdas till och från densamma i bil. Det avdrag, som medges för ifrågavarande omkostnader för inkomsts förvärvande, måste i allmänhet sägas vara otillräckligt. Med särskild tydlighet framstår detta mot bakgrunden av att för löntagare, för vilka statligt lönereglemente gäller, speciella och betydligt frikostigare regler finns beträffande bils användning i tjänsten.

Det förekommer i stor utsträckning, att arbetare och tjänstemän, som är sysselsatta i någon verksamhet i tätort, har sin bostad på landsbygden. För många är det värdefullt att på så sätt få leva i landsbygdsmiljö, och det torde under senare år ha förmärkts en ökad tendens i denna riktning. Det synes oss vara angeläget, att en sådan utveckling främjas. Med våra dagars kommunikationsmöjligheter bör det vara möjligt för en arbetare eller tjänsteman att ha sin bostad på ett relativt stort avstånd från arbetsplatsen. Det synes oss ur olika synpunkter önskvärt, att en sådan spridning av bebyggelsen uppnås. Som ytterligare skäl härför kan anföras, att det är gott om bostäder på landsbygden, medan brist på sådana oftast råder i städer och industrisambällen. Om en önskvärd bebyggelsespridning skall vara möjlig att upprätthålla, fordras det emellertid, att det tjänligaste kommunikationsmedlet med fördel kan utnyttjas. Härmed avser vi bilen, som ger goda kommunikationsmöjligheter även för de delar av landsbygden, som inte har reguljära buss- eller järnvägsförbindelser.

Ett rättvisekrav är, att för resa till och från arbetsplatsen ett rimligare avdrag vid beskattningen medges, så att kostnaderna för användande av

bil bättre kan täckas. Om så icke sker, tvingas arbetstagarna att i allt större utsträckning bosätta sig i städer och andra tätorter, vilket synes oss vara en utveckling, som inte bör eftersträvas.

Det kan visserligen sägas, att taxeringsmyndigheterna redan nu har möjlighet att själva besluta om rätt till högre avdrag än de, som nu vanligen tillämpas. För att det önskvärda resultatet skall kunna uppnås, synes det oss emellertid nödvändigt, att anvisningar utfärdas genom riksskattenämnden. Härigenom kan även den fördelen vinnas, att för riket enhetliga bestämmelser kan uppnås. Ett minimikrav borde vara, att avdraget fastställles till 15 öre per kilometer. På längre sikt anser vi det nödvändigt med ytterligare höjning av avdraget.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte uttala, att vid deklaration av inkomst avdrag för resa med bil till och från arbetsplats må medges med skäligt belopp i enlighet med vad i motionen anförts, samt i skrivelse hos Kungl. Maj:t anhålla om utfärdande av anvisningar i överensstämmelse härmed.

Stockholm den 25 januari 1957

Nils Franzén

Nils-Eric Gustafsson